

Er was eens...

...een lief, klein meisje dat Roodkapje heette, omdat ze altijd een rood kapje op haar hoofd droeg. Ze had het gekregen van haar oma. Roodkapje en haar moeder hadden een prachtige tuin, vol met bloemen, aardbeien en bessenplanten. Roodkapjes moeder maakte daar de lekkerste jam en vlierbloesemlimonade van.

Op een dag vroeg de moeder aan Roodkapje of ze een mandje met jam en limonade naar haar zieke oma kon brengen. Haar oma woonde in het grote, donkere bos.

'Ik heb een mandje vol lekkere spullen. Oma zal het fijn vinden als jij die komt brengen. Maar je moet één ding beloven en dat is dat je nooit, maar dan ook nooit, van het bospad afgaat,' zei moeder.

'Dat belof ik,' zei Roodkapje en ze huppelde met haar mandje vol lekkers het bos in.

In het bos was een open plek waar de mooiste bloemen groeiden. Roodkapje plukte een bosje voor haar oma. Ze had niet door dat een wolf haar in de gaten kreeg.

'Wat doet een klein meisje van het pad af in het donkere bos?' vroeg de wolf met een zachte, vriendelijke stem.

'Ik pluk bloemen voor mijn oma,' zei Roodkapje.

'Daar verder in het bos zijn nog veel meer bloemen,' zei de wolf. 'Bloemen zo blauw als de zee. Ga maar kijken.'

Roodkapje was benieuwd naar de mooie, blauwe bloemen en liep verder het bos in. De wolf sloop weg. Hij rende naar het huis waar de oma van Roodkapje woonde en klopte op de deur.

'Wie is daar?' zei oma met een zachte, breekbare stem.

'Ik ben het, oma, Roodkapje,' zei de wolf met een hoog stemmetje. 'En ik heb jam en limonade voor je meegenomen.'

'Oh Roodkapje, kom binnen.'

De wolf ging het huisje binnen waar oma aan een tafel zat in het licht van een schemerlamp. Ze had geen tijd om te schrikken. De wolf at haar met een grote hap op. Gauw trok de wolf de pyjama van oma aan en zette haar slaapmuts op. Hij ging in het bed van Roodkapjes oma liggen.

Een kwartier later kwam Roodkapje bij het huis aan. Ze klopte op de deur.

'Wie is daar?' zei de wolf met een krakerig stemmetje.

'Ik ben het, Roodkapje, en ik heb lekkere spullen voor je meegenomen.'

'Kom maar binnen,' zei de wolf. Het water liep hem in de mond.

Roodkapje deed gauw de deur achter haar dicht en ging naar binnen. Ze liep naar het bed. Toen schrok ze een beetje. Ze wist dat haar oma ziek was, maar niet dat het zo erg was.

'Oma, wat heb je een grote oren,' zei ze.

'Dan kan ik je beter horen,' zei de wolf.

'En wat heb je een grote ogen.'

'Dan kan ik beter zien hoe mooi je bent,' zei de wolf.

'En oma, wat heb je een grote mond.'

'Dan kan ik je beter opeten.'

Toen zag Roodkapje dat er een wolf in bed lag. Hij sprong uit bed en verslond Roodkapje in één grote hap. Daarna viel de wolf met een volle buik in slaap.

Een houthakker, die hout wilde verkopen, klopte op de deur. Omdat hij niemand hoorde, deed hij de deur open. Toen de houthakker de wolf met zijn dikke buik zag liggen en hard hoorde snurken, begreep hij meteen wat er gebeurd was. Met een scherp mes sneed hij de buik van de wolf open, en Roodkapje en oma kwamen er levend uitgesprongen.

De houthakker pakte een paar grote stenen, stopte die in de buik van de wolf en naaide de buik weer dicht. Toen de wolf wakker werd had hij heel veel dorst. Hij liep naar buiten, naar een bergbeekje, en boog voorover om te kunnen drinken, maar zijn buik was zo zwaar dat hij in de beek viel en werd meegesleurd door het water.

En niemand heeft daarna ooit meer iets van de wolf gehoord. ●

DE VOS EN DE HAAS

Diep in een Russisch bos...

...woonden lang geleden een vos en een haas. Het was winter. Het bos lag onder een dik pak sneeuw en het was ijskoud. De haas woonde in een klein, houten huisje dat hij zelf in elkaar had getimmerd. De vos had een grote iglo gebouwd van ijs.

Het houten huisje van de haas zakte bijna in elkaar. Zo veel sneeuw lag er op het dak. De vos had een prachtig, licht huis en keek naar buiten. Hij lachte om het kleine, donkere huisje van de haas. Van blijdschap gleed de vos over de ijsvloer en maakte kleine pirouettes. 'Moet je mijn huis eens zien: groot, licht en schoon... Een paleis van kristal.'

Na een paar donkere en koude maanden werden de dagen weer langer. De vogels begonnen te fluiten en de zon werd feller. De sneeuw op het dak van het huisje van de haas smolt, en als hij buiten was maakte hij sprongen

van geluk. De vos was minder blij. Zijn huis begon te druppen. Alles werd nat en langzaam smolt het hele huis. De vos schopte de laatste stukjes ijs in het rond en keek jaloers naar het huisje van de haas. De deur stond open en de haas lag lekker buiten in het gras te genieten van het zonnetje.

De vos bedacht zich geen moment. Hij ging het huis van de haas binnen en deed de deur op slot. Hij lachte gemeen. De haas trok aan de deur en stompte er met zijn vuisten tegenaan.

'Laat me erin,' riep de haas.

'Ik peins er niet over,' zei de vos vals. 'Nu is het mijn huis. Ga maar ergens anders wonen.'

De haas liep huilend het bos in. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij was zo boos dat hij niet zag dat er een grijze wolf naast hem zat.

'Hallo konijn,' zei de wolf.

De haas keek op. 'Hallo wolf,' snikte de haas die geen zin had om uit te leggen dat hij geen konijn was.

'Waarom huil je?' vroeg de wolf.

'Wie zou er niet huilen als een vos zijn huis had afgepakt.' En de haas vertelde het hele verhaal van de vos en zijn huis dat door de warme zonnestrallen gesmolten was.

De wolf keek hem met grote ogen aan. 'Kom mee, we jagen hem eruit,' zei hij.

Samen liepen ze door het bos, op weg naar het houten huisje.

'Denk je dat je dat wel kan,' zei de haas. 'Het is een gemene vos.'

'Wat voor wolf zou ik zijn als ik geen vos aankon,' zei de wolf en hij sloeg met zijn vuisten tegen de deur. Hij rammelde aan de deurklink. 'Hé, lelijke stofstaart met je valse oogjes, opgesodemierterd!'

Maar de deur ging niet open.

'Kijk maar uit,' schreeuwde de vos. 'Met mijn scherpe klauwen kan ik je openkrabben.'

'Pop, pop, pop, wat een temperament,' zei de wolf

tegen de haas. 'Wat een praatjes heeft die vos.'

En mopperend liep de wolf weg, het bos in.

Weer was de haas alleen. Hij ging aan de rand van een meertje zitten en keek naar de golven in het water die de visjes maakten. Er rolde een grote traan over zijn wang. Hij dacht aan zijn mooie huisje, hoe hij in zijn kamertje zat, en hoe fijn hij het daar had.

Toen kwam er een beer langslopen. Hij hoorde de haas snikken en vroeg: 'Hallo haas, waarom huil je? Het is een veel te mooie dag om te huilen.'

'De stomme vos heeft mijn huis afgepakt,' zei de haas. 'Wie zou er dan niet huilen.' En hij vertelde de beer het hele verhaal van zijn houten huisje en van het ijspaleis dat smolt. 'Kijk mij nu, de bouwer van het huis!' zei de haas. 'En ik kan er niet eens meer in.'

'Waarom gooien we de vos er niet gewoon uit?' zei de beer.

'Konden we dat maar,' zei de haas. 'De wolf heeft het ook al geprobeerd. Maar zelfs de wolf is het niet gelukt.'

De beer ging rechtop staan. 'Wat voor beer zou ik zijn

als ik geen vos kon verjagen,' zei hij en hij brulde zo hard dat de vogels van schrik opvlogen. De beer ging naar het huisje. Hij sloeg op de deur. 'Ga weg vos, wegwezen hier!'

Maar de vos riep terug en zei: 'Je weet hoe scherp mijn klauwen zijn. Kijk maar uit anders kom ik naar buiten en krab je helemaal open.'

'Nou, nou,' zei de beer. 'Wat een praatjes voor een vos. En hij stommelde mopperend het bos in. 'Wel heb ik ooit,' hoorde de haas hem nog zeggen.

En de haas was weer alleen. Grote tranen rolden over zijn wangen.

Toen liep er een grote stier langs. 'Hallo haas,' zei de stier. 'Waarom huil je? Het was een prachtige dag vandaag. Zelfs nu is het nog lekker warm.'

En weer vertelde de haas het hele verhaal van zijn houten huisje en het ijspaleis van de vos dat gesmolten was en hoe de vos zijn huisje gestolen had.

'Nou, dan gooien we de vos er toch gewoon uit,' zei de stier.

'Kon dat maar,' zei de haas. 'De wolf en de beer is het ook niet gelukt.'

'Tsss... wat voor stier zou ik zijn als ik nog geen vos kon weggagen.' De stier rende naar het huisje. Even later liep hij weer langs. 'Die vos is wel een opgewonden standje zeg,' zei de stier en hij liep de nacht in.

De haas was weer alleen. Hij schopte tegen een takje en ging op de grond zitten. En even later ging hij liggen. Het werd donker en hij zag dat de vos de lampen aan deed in zijn houten huisje. Huilend viel de haas in slaap.

'Kukeleku.' De volgende dag werd de haas gewekt door een haan die rode laarzen droeg. Hij had een grote paarse kam op zijn kop en een lange, kromme snavel.

'Hallo haas,' zei de haan. 'Kukelekuuuu.'

'Hallo haan,' zei de haas.

'Huil je van verdriet of huil je van geluk?' vroeg de haan.

En de haas vertelde over zijn mooie huis en het ijspaleis van de vos en hoe de vos zijn huis had afgepakt.

De haan zei niets terug. Hij liep heen en weer terwijl hij 'domterredomtromderretrom' mompelde. En toen zei hij:

'Eureka! We gaan de vos eruit gooien.'

'Daar gaan we weer,' zei de haas.

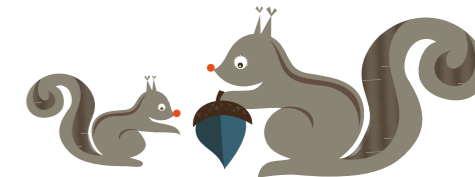
De haan rende in de richting van het huis. De haas liep er erachteraan. 'De wolf heeft het ook al geprobeerd, en de beer,' haastte de haas zich te zeggen. 'Zelfs de stier was bang voor de vos. Jij bent maar een haan.'

Maar de haan liep onverstoorbaar door terwijl hij 'domterredomtromderretrom' murmelde. Bij het huis aangekomen begon de haan hard te kraaien en pikte met zijn snavel in de deur. Toen zag hij dat het raam openstond. 'Kukeleku,' riep hij en hij nam een aanloop terwijl hij met zijn vleugels fladderde. Het lukte hem om door het raam naar binnen te springen. De haan kraaide hard en je kon zijn snavel in het hout horen pikken.

De haas hoorde van alles omvallen en hoorde gegrom en geschreeuw. Hij dacht dat de vos de haan te pakken had, maar toen ging de voordeur open en rende niet de haan maar de vos jammerend weg.

'Kukeleku,' zei de haan.

En sinds die dag wonen de haas en de haan samen in het houten huisje. ●

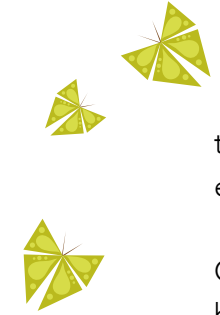
MIJN OPA IS EEN VISSER

Mijn opa is...

...de beste visser die er bestaat. Hij kweekt kleine kreeftjes in zijn baard, hij praat tegen trolen en in zijn maag zwemt een kleine haai. Hij fluit op zijn berentand waarmee hij de wind roept, de regen stopt en de zon achter de wolken vandaan tovert. Mijn opa heeft alle zeven zeeën bevaren en in iedere haven een vriendinnetje.

Hij rookt een pijp die is gesneden van een knoestig stuk hout, oud en bobbelig als de wortels van een boom en de knieën van een trol. Mijn opa heeft een visnet dat is gemaakt van duizenden spinnenwebben. Hij bewaart het in zijn roeiboot, waarmee hij de zee opgaat. Het net is het beste visnet dat er bestaat. Je kunt er vissen mee vangen die van kleur veranderen, kwallen die licht geven als schemerlampen, octopussen die kunnen lopen met hun

tentakels, schelpen met het geluid van de stille oceaan erin, parels zo groot als knikkers en vazen uit de oudheid.

Op een dag ving hij zelfs een zeemeermin. Ze keek bedroefd. Mijn opa legde haar vin op zijn schoot en vertelde haar de hele nacht lange verhalen, net zo lang tot de zeemeermin weer lachte. Toen gaf ze een knipoog, flapperde met haar staart en dook het water in. En weg was ze.

Als je zo stil kunt zitten als mijn opa, vang je niet alleen zeemeerminnen, maar kun je ook de trollenkinderen zien spelen bij zonsondergang. Ze mompelen en grommen en zijn moeilijk te verstaan, maar als je net als mijn opa veel tijd in stilte in het bos doorbrengt, leer je snel hun taal. Waarom ze tegen kietelen kunnen, waarom ze kunnen slapen als het licht is en de vogels herrie maken. En waarom er altijd een twinkeling in hun ogen is.

In de lange schaduw van de ondergaande zon als de paddenstoelen en gifzwammen beginnen te neuriën,

gaan de trollenkinderen zitten en drinken hun kopje thee. Ze eten gestoomde zeeslang en gegrilde bootsmannetjes met bosbessen die zijn gewassen met door de zon gekuste regendruppels. De paddenstoelen blijven zingen en zingen, totdat het geluid zachter en stiller wordt en de trollenkinderen in slaap vallen.

Als de kinderen slapen, nodigt vadertrol moedertrol uit om te dansen. Hij steekt een vuur aan naast het meer en in volledige stilte, met alleen het geknisper van de vlammen, dansen ze in het rond met een tevreden glimlach op hun gezicht. Daarna knopen ze de trollenstaarten van de kinderen bij elkaar, in groepjes van zes, omdat ze anders gaan slaapwandelen. En met hen valt het hele bos in een diepe slaap.

Mijn opa steekt dan zijn pijp in zijn zak en gaat lekker in het mos liggen, met zijn rug gebogen. Het is tijd om te rusten en nieuwe verhalen voor een nieuwe dag bij elkaar te dromen. ●

